

Ođlan Anası Kapı Arkası Kız Anası Minder Kabası

– AliKemal · 30 Haziran 2016

Atasözleri, toplumların yaşam biçimlerinden doğarlar ve ağızdan ağza dolaşarak sahip oldukları üç – dört sözcükle bir çok yaşanmış öykü anlatırlar. Deđil mi?

"Ođlan anası kapı arkası, kız anası minder kabası" senin ağzına geldiği zaman, sen, başlarsın kendi öykünü anlatmaya; "işte benim karım, anam geldiği zaman hiç hürmette bulunmuyor. Kadıncağıza izzet-i ikramda bulunmuyor... Amma velakin kendi anası geliverdi mi de bir itibar, bir ikram! Falan, filan..." Aynı söz benim ağzıma geldiği zaman, ben, "kayınvalidemden gördüğüm iyiliklerin hiç birini kendi anamdan görmedim. Kayınvalidemin değil minder kabasında, başımın üzerinde yeri vardır," diye bir anlatmaya başlarım, değil ben, siz de benim anamı evinize sokmaz, kapı ardında tutar; kayınvalidemi da başınızın üstüne oturtursunuz.

İnanmıyorsanız, dinleyin de anlatayım madem ki:

O ilkbaharda, evlendiğim kızı anasıgile teslim ettikten sonra ben de baba evinde kalmak istedim. Gelgelelim, baba evi, el çabukluğu marifet anamın köyü Eğriöz'e taşınivermişti. İşim, eşim, dostum, her şeyim Eskişehir'de olunca, yirmi kilometrelik mesafedeki o köye gidemezdim elbette; ben de, 'komşuanne' dediğimiz bir kadının evinde pansiyoner olarak barınmaya başladım. Ar Düğün salonunda ve Göksu Barda, iki yerde birden orkestra müzisyenliği yaparak düğün için para biriktirmeye uğraşıyordum. Ve o aralarda hastalanmışım. Bir gece orkestrayla birlikte sahnedeiken bayılmış, hastaneye kaldırılmışım.

Teşhis, sulu zatülcempti. Eskişehir Devlet Hastanesinde Dâhiliye Hekimi Necdet Özsel, hastanesinin bu hastalığın tedavisinde yetersiz olduğunu, tedavimin İstanbul Siyami Ersek Hastanesinde yapılmasının iyi olacağını söylediğinde o çok sevdiğim babam ve annem bana sahip çıkmamıştı. (Yokluk bahane, zira ziyaretime bile gelmemişlerdi) Necdet Özsel, amcam İbrahim Paracıkoğlu'na ulaşıp, bu çocuk İstanbul'a götürülmezse ölecek deyince, amcam tanıdığı bir muhtardan aldığı fakir ilmihali ile İstanbul'daki Siyami Ersek hastanesine yatırmıştı beni. O zamanlar bu hastalık göğüs boşluğuna direnlerle girilerek ve göğüs boşluğundaki cerahat aspiratörlerle dışarı alınarak tedavi edilmekte ve çoğunlukla ölümcül sonuçlar oluşmaktaydı. (Şimdi nasıl tedavi edildiğini bilmiyorum ama o zaman ki usulle edilmediğini duymuştum.) Aynı hastalıktan aynı koğuşta yatarak tedavi gördüğümüz bir hastanın öldüğünü görmüşüm. Buna rağmen öleceğimi aklımın ucundan bile geçirmiyordum. İstanbul Siyami Ersek Göğüs Hastalıkları Hastanesindeki altı kişilik koğuştan cesedimi çıkartmalarına izin veremezdim. Ne tuhaftır ki, çevremdeki diğer hastalardan ölüp gidenler olurken bir an olsun öleceğimi düşünmemiştim. Evlendiğim kıza döneceğimi ve onunla çok mutlu bir hayat süreceğimi düşünüyordum. Bu öylesine güçlü bir düşünceydi ki, gerçekleşmemesi imkansızdı; çünkü Tanrı ile aramdaki inanç birlikteliğimizdi benim düşüncelerim. Ben hiçbir problemi kendi egomla halletmeye kalkışmazdım. Egomun çok dışında bulunan bilinçaltıma havale ederdim her şeyi. Tanrı bilinçaltıma çözümleri tarif eder, bilinçaltım da, bilincime gereken bilgiyi verirdi...

Hastane düzenine ayak uydurabilen birisi değildim. Hastalığın etkileri azaldığında sigara kullanmaya

başlamıştım ve sık sık suçüstü yakalanıyordum. Hastaneden kendi isteğimle taburcu olduğumu belgeleyen kovuluşum anında,1,85 m. Boyuma karşın 48 kg. idim. Hastanedeki baskülün yanlış tarttığına inanmak isteyerek, hastaneden çıkar çıkmaz bir sokak tartıcısı bularak tartılmış ve vücut ağırlığımı teyit ettirmiştim.

Akciğer Hastalığından sonraki nekahet dönemimde bana sahip çıkan tek insan kayın validem olmuştu. Eskişehir'e döndüğümde evlendiğim kızın ailesi beni evlerinde ağırlamaya başlamışlardı. Sevdığım kız ile aynı evde yaşamak ve ailesinden böylesine yüksek değerli bir destek görmek, çok yüksek bir moral aşıyordu. O şartlarda çok kısa bir süre içerisinde inanılmaz biçimde toparlandım ve tam 72 Kg.a çıktım. (O kanlı kanlı kuzu dalaklarını günde iki öğün size de yedirseler yüz kiloya çıkararsınız. I-ığğğ...)

Göğsümde dirgenlerle taburcu edilmiştim. Bunlarla göğüs boşluğumdaki iltihaplar dışarı çıkıyordu ve iğrenç bir kokuları olduğundan, onların temizlenmesi problemlili oluyordu. Pansumanlarım, beslenmem dâhil tüm problemlerimi kayınvalidem hallediyordu...

(Tanıdığım en iyi insandır kayın validem. Onun hakkını hiç ödeyemem...)

O süreçte, bazı tanıdıklar, ziyarete geldiklerinde, kendi annemin, "biz onu öldü biliyorduk, ölmemiş mi?" diye sorular sorarak şaşkınlığını dile getirdiğini anlatıyorlardı. Bazı tanıdıklar geliyordu ya, annem babam neden gelmiyordu bir geçmiş olsun?...

"Pekmezi küpten, kadını kökten al".

Hiç kimse darılmasın ama, ben, hanım köylüyüm, kayınvalideme duyduğum saygı ve sevgiyi kendi ebeveynime de duyamam.

*